

Република Србија
УПРАВНИ СУД
7 У-3787/10 (2008)
30.11.2010. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руше Урошевић, чланова већа, са саветником Вером Маринковић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., Ул. ... бр. ..., против решења Адвокатске коморе Србије број: 107-3/06-08 од 22.03.2008. године, у предмету уписа у Именик адвоката, у нејавној седници већа одржаној 30.11.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 3887/06 од 06.12.2007. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, изјављена против решења Управног одбора Адвокатске коморе Чачак број 1132/02 од 09.12.2002. године, којим је одбијен захтев тужиоца, дипломираног правника у пензији, за упис у Именик адвоката Адвокатске коморе у Чачку, са седиштем канцеларије у Краљеву.

Поднетом тужбом тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права. Наводи да тужени није поступио по обавезним примедбама и ставовима Врховног суда Србије,

изнетим у раније донетим пресудама и није се изјаснио о доказима које је тужилац доставио уз захтев за упис у Именик адвоката, поднет 15.06.2001. године у погледу законских услова прописаних чланом 4. Закона о адвокатури, који је био на снази у време подношења захтева, сем што је те доказе набројао. Даље наводи да је новелирана одредба члана 4. Закона о адвокатури ступила на снагу 07.03.2002. године и не може се примењивати ретроактивно на одлучивање о захтеву тужиоца, јер закон не прописује ретроактивно дејство, због чега, недостојност као услов није постојао у време подношења захтева. Поред наведеног, указује да се не наводе конкретни разлози о наводној недостојности тужиоца за обављање адвокатске делатности, да тужени орган понавља произвољне и нетачне разлоге, а што се види и из навода туженог у којима се указује да је тужилац био судија Управног одељења Врховног суда Србије, иако никада није поступао као судија тог одељења, већ као судија Кривичног одељења. Предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и ожалбено решење и упише тужиоца у Именик адвоката у АК Чачак са даном подношења захтева.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења, да је првостепено решење донето применом члана 77. Статута АК Србије у погледу оцене испуњености услова за упис у Именик адвоката, с тим што тужени сматра да управни органи нису ретроактивно применили новелирани члан 4. Закона о адвокатури, да је Одлуком Уставног суда Србије У. 162/03 (“Службени гласник РС” број 64/04 од 07.06.2004. године) утврђено да одредба члана 77. став 2. Статута АК Србије није у сагласности са Уставним законом, док није прихваћена иницијатива за покретање поступка за утврђивање неуставности и незаконитости одредбе члана 77. став 1. и 3. Статута из тачке 1. Тужени у одговору даље наводи да је применом важећих прописа у време подношења захтева и то одредбе члана 77. став 1. Статута АК Србије, тужени жалбу одбио и потврдио првостепено решење АК Чачак, али да и даље сматра да има места примени Закона о изменама и допунама Закона о адвокатури, јер је до измене закона дошло у току трајања поступка, а што је у складу са чланом 5. став 1. Закона о општем управном поступку. Предлаже да суд тужбу одбије.

Управном суду су дана 01.01.2010. године, на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова (“Службени гласник РС” број 116/08 и 104/09),

уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, сагласно члану 29. став 1. Закона о уређењу судова.

Поступајући на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), по тужби у овом управном спору, по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ” број 46/96), Управни суд је оценио:

Тужба није основана.

У поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења, утврђено је да је тужилац, дипломирани правник у пензији, 15.06.2001. године поднео захтев АК Чачак под бројем 361/01 ради уписа у Именик адвоката, уз који је приложио документацију прописану Законом о адвокатури. У спроведеном поступку је утврђено да је подносилац захтева у току спровођења поступка за разрешење судијске функције због испуњења законских услова за одлазак у пензију, доставио Одбору за провосуђе и управу Народне скупштине и председнику Одбора нечитку и замрљану фотокопију решења Општинског секретаријата за општу управу и заједничке послове општине Краљево број 202-19 од 14.05.1984. године, у делу изреке, нетачно тврдећи да је овим решењем измењена година његовог рођења (1937. уместо 1935.), иако је знао да то није тачно, а у циљу избегавања законских прописа за стицање услова за пензије. На основу овако утврђеног чињеничног стања, решењем АК Чачак од 09.12.2002. године, одбијен је његов захтев за упис у Именик адвоката, са образложењем да овакав поступак подносиоца захтева, и то у време док је још био судија Врховног суда Србије, њега чини недостојним за вршење адвокатске делатности, због чега није испунио услов у погледу достојности, прописан чланом 77. став 2. Статута АК Србије.

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, уз образложење да је правилан закључак првостепеног органа да тужилац није достојан поверења за обављање адвокатске делатности, због чега је његов захтев за упис у Именик адвоката одбијен, а основ за овакво одлучивање се налази у члану 77. став 1. Статута АК Србије, који је био

на снази у моменту подношења захтева. По оцени туженог, у конкретном случају поред одредби Статута АК Србије требало је применити и новелирани члан 4. Закона о адвокатури (“Службени лист СРЈ” број 11/2002 од 27.02.2002. године), који је ступио на снагу 07.03.2002. године, и којим су промењени дотадашњи услови за упис у Именик адвоката, јер је до измене прописа дошло у току поступка започетог по ранијем пропису, па нису повређене одредбе о забрани повратног дејства закона.

По оцени Управног суда, правилно је, основом члана 77. став 1. Статута Адвокатске коморе Србије, одбијен захтев тужиоца за упис у Именик адвоката, јер су тужени и првостепени орган закључили да он није достојан поверења за обављање адвокатске делатности. За своју одлуку тужени орган је дао јасне, аргументоване и детаљне разлоге, које у том делу образложења као правилне, прихвата и овај суд. Међутим, суд сматра да се на решавање ове правне ствари не могу применити одредбе члана 1. Закона о изменама и допунама Закона о адвокатури (“Службени лист СРЈ” број 11/2002 од 27.02.2002. године), који је ступио на снагу 07.03.2002. године, а којом је допуњен члан 4. Закона о адвокатури (“Службени лист СРЈ” број 24/98), тако што је додат још један услов за бављење адвокатуром, а то је: “да је (лице) достојно поверења за обављање адвокатуре” и додат став 2. Наиме, у моменту подношења захтева за упис у Именик адвоката (15.06.2001. године) био је на снази Закон о адвокатури (“Службени лист СРЈ” број 24/98), који је у члану 4. прописао услове за упис, а међу којим као услов није била прописана достојност за обављање адвокатуре. Како овај закон не садржи прелазне и завршне одредбе, којим би се утврдило повратно дејство појединих одредби, он се примењује од дана ступања на снагу на правне ситуације које настану након ступања на снагу закона, према члану 117. ст. 1. Устава СРЈ (“Службени лист СРЈ” број 1/92), па би ретроактивна примена закона било кршење уставног начела законитости. Међутим, у моменту подношења захтева био је на снази Статут АК Србије који је у члану 77. став 1. прописао да Управни одбор може да одбије захтев за упис у Именик адвоката, ако оцени да кандидат није достојан поверења. У контексту ове правне норме, правилан је закључак туженог да се правни основ за одбијање захтева тужиоца налази у одредби члана 77. став 1. Статута АК Србије, који даје АК дискреционо овлашћење, да под одређеним условом одбије захтев у упис у Именик адвоката.

Суд је ценио наводе тужбе, али налази да се њима не доводи у сумњу правилност и законитост оспореног решења. Код тужбом неоспореног чињеничног стања, тужени је дао ваљане разлоге за оцену достојности и поверења за обављање адвокатуре од стране тужиоца са аспекта опште прихваћених моралних норми и кодекса понашања судије и лица које претендује да се бави адвокатском делатношћу и о захтеву одлучио у складу са одредбом члана 77. став 1. Статута Адвокатске коморе Србије, па правно становиште туженог о примени новелираног члана 4. Закона о адвокатури није од утицаја на законитост решења.

Налазећи да се осталим наводима тужбе не доводи у сумњу правилност и законитост оспореног решења, Управни суд је на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 30.11.2010. године, 7 УЗ3787/10 (2008)

Записничар
Вера Маринковић,с.р.

Председник већа-судија,
Душанка Марјановић,с.р.

за тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ВЈ-2010